

казваше за мжката и за тежкия трудъ на ония, които оросяваха земята съ кръвта и съ слезитѣ си, и чакаха нѣкой царъ да ги избави отъ страданията.

И колкото по-нататъкъ четѣше джуджето, толкова по-силна умора натискаше очитѣ на стария царъ и го унасяше въ сънъ. Най-сетне, когато бѣлобрадото човѣче свърши приказката и дигна главата си отъ книгата, царятъ хъркаше съ всичка сила. Дългитѣ му мустаци помръдваха леко около разтворената му уста, и по лицето му играеше блаженна усмивка. Може би, въ съня си той помагаше на всички бедняци и нещастници, за които се разправяше въ приказката.

Съвсемъ тихичко и на прѣсти, джуджето се измъкна изъ царската стая. Но тамъ, предъ прага ѝ, чакаха съ затаенъ дъхъ министритѣ, тѣлопазителитѣ, съветниците, лѣкаритѣ и готвачитѣ.

— Какво стана? — извикаха въ единъ гласъ всички. — Може ли да приспишъ царя?

Човѣчето не каза нищо. Разтвори само вратата на стаята и посочи царския престолъ.

Тогава придворнитѣ влѣзоха вътре, паднаха на колѣне предъ своя любимъ господарь и издигнаха ржце за молитва. Най-сетне, следъ толкова години, стариятъ царъ бѣше спасенъ.

— Каква награда искашъ за магията? — попита единъ отъ министритѣ, когато джуджето трѣгна да си върви.

